

KUR ERA TESHTINË

ADEM ZAPLLUZHA

**KUR ERA
TESHTINË**

Redaktor:
Sejdi Berisha

Recensent:
Mazllum Baraliu

Lektor:
Veli Veliu

KUR ERA TESHTINË

ADEM ZAPLLUZHÀ

KUR ERA TESHTINË

Shoqata e Shkrimtarëve
“Fahri Fazliu”
Kastriot, 2014

NË VEND TË HYRJES

POEZIA SI TESTAMENT GJAKU E LIRIE...!

(Adem Zaplluzha: “Kur era teshtinë”- poezi, botoi: Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”Kastriot-2014)

Edhe nëse shkruan e krijon, ndijimi poetik asnjëherë nuk mund të vi i thatë, pa lëng mendjeje, lumturie por edhe dhembjeje, pa ditarin e rrugëtimit jetësor e historik. Kur është kështu, atëherë çdo varg ka mesazhin dhe peshën e mendimit si sublimë e zërit të krijuesit, e zërit poetik. Në këtë aspekt, mund të veçohet edhe mendimi për librin më të ri me poezi, “Kur era teshtinë”, të autorit, Adem Zaplluzha.

Nëse mësojmë e lexojmë për biografinë e këtij poeti, atëherë, në shikim të parë, sikur na krijohet përshtypja se ai “nxiton” për të “radhitur” sa më shumë tituj veprash të tij, dhe kështu, automatikisht zvetënon mendimin për aq shumë libra. Deri me tash, A. Zaplluzha ka botuar 106 tituj, që janë një bagazh interesant krijues me tema nga më të ndryshmet, të cilat nuk janë gjë tjetër veçse pjesë e jetës së autorit, pjesë pasqyre e periudhave kohore dhe historike, të cilat ndrisin rubikonin dhe pikturën e jetës të sajuar ashtu siç di të këndojë poeti.

Mirëpo, me librin “Kur era teshtinë”, Adem Zaplluzha,, edhe më shumë e sforcon mendimin poetik, peshën dhe rëndësinë e vargut, i cili,

nganjëherë, pothuaj se shndërrohet në dokument, i cili pastaj provokon për të biseduar dhe elaboruar lexuesi me secilin varg me secilën poezi. Thënë shkurt, “Kur era teshtinë” është pasqyrë e rrugëtimit nëpër kohë e periudha, të cilat, tani autorin e bezdisin dhe i sjellin kujtime me peshën e mallit, të dhembjes por edhe të mendimit hidhëarak.

Në këtë kontekst, vargjet dhe poezitë e sajara në tri njësi ciklike: **“Ishte një tjetër lloj bryme”**, **“Kur teshtinë era”** dhe **“Të kujt janë këto duar”**, janë tërësia, nëse mund të thuhet, e një rebelimi mbase shekullor, i cili shndërrohet në pelegrinazh aq karakteristik dhe me shumë ngjarje, me shumë drithërima, me shumë të arritura dhe të paarritura, të cilat poeti dëshiron t’i vë në një vrap të detyrimit filozofik, por edhe të ndërgjegjësimit, urtisë, të forcimit, kujtimit dhe të shprushjes së rrëfimit historik, në mënyrë që çdo gjë të merr formën njerëzore, duke u ndriçuar përjetësisht, ashtu siç mendon poeti se është më së miri. Kjo, ngase, në ecjen me dritë, me plagë, me vendosmëri, me trimëri por edhe me etjen e shpirtit për lirinë e njeriut dhe të kësaj toke, poeti na ligjëron, sepse, të gjitha këto edhe ai vetë i ka bartur në shpirt e zemër, por edhe secili njeri. Për këtë arsye, ai, që në poezinë e parë tërë këtë ngarkesë mbase edhe shpirtërore, e vë në binarë të rrugëtimit poetik, që e konsideron si rrugë të cilën duhet trasuar e ndërtuar mirë e sinqertë: **“Sonte duhet të pezullohen mëkatet/Nuk kemi kohë/Të ecim nëpër**

mjegull/Eja ulu këtu/Kjo sofër ka bukë për çdo kë”.

Pra, poeti, këtë libër na ofron si sofër, në të cilën mund të hasësh, prekësh e të shijosh të gjitha bereqetet dhe të mirat e jetës, por edhe trakullimat e saj, që janë dëshmi e kohërave, janë thesar e qëndresë me nderë e me besë, të njeriut të këtij nënqielli.

Po ashtu, në këtë përmbledhje poezish, sikur insistohet që lexuesit t’i servohet edhe përjetimi poetik, edhe pesha e çdo rrjedhe, të cilën rrjedhë e rëndojnë por edhe figurativisht e stolisin mjegullat nga më të ndryshmet, duke bërë përpjekje që të krijojë pamje e peizazhe nga kohërat ndryshme, që kanë lënë gjurmë për t’i kujtuar e kënduar edhe poeti, dhe kështu për t’i sjellë tek opinionin si madhështi kohërash të përplasur, të zgjuar e të fjetur, të rehatuar e të çmenduar, gjëra që bashkë autorit ia bëjnë me vlerë vargun, gjithnjë duke e begatuar atë me “kalldrëmet” dhe shikimet jo rrallë të zymta për çdo gjë e për gjithçka.

Andaj, vargu i poetit, ndoshta edhe pa vetëdijen e tij, shpeshherë shndërrohet në melankoli, që ai thotë se është e vjetër, por mund të jetë edhe e re, e cila luhatët e pedatet nëpër stinët e vitit, nëpër gjelbërimin dhe ngjyrën lules të vjeshtës. Kjo nuk është gjë tjetër, veçse kallëzim poetik i furtunave që jetën e njeriut e bëjnë lapidar, mbase edhe spirancë për të qëndruar vertikalisht dhe i papërkulur dot.

Autorit, nuk është që i përvidhet dhembja që ka peshën dhe tharmin e moshës, por ai vetë ka atë

dallgën për të thënë e treguar se jeta ecën dhe është edhe e pamëshirshme: ***“Ishte një tjetër lloj bryme/Pak e bardhë/ E më shumë e murrme/Hingëllonte si shiu në binarët e trenit/Ikën udhëtarët e mëngjesit/Askush nuk mbeti/ Në këtë stacion të vetmisë”***. Mirëpo, gjithnjë është i kujdesshëm që të këndojë lirshëm për ta “shfryer” mllëfin e mendjes e të shpirtit, por edhe për dëshmuar përgjegjësinë e përjetësisë të gjitha rrjedhave, që ndonjëherë rrinë apo mund të qëndrojnë kacavjerrë në pritjet për zbardhjen e historisë. Për këtë arsye, ai na sjell ndërmend shumë gjëra, të cilat duan koment dhe shqyrtim të drejtë, sepse, në të kundërtën: ***“Mbi pergamenën e kujtesës/Pikojnë shirat”***.

Në këtë kontest, autori, jo pa qëllim, na sjellë ndërmend peshën e lashtësisë, duke e begatuar atë me shumë kujtime komentuese në vetë vargëzim, por edhe me qortimin se rrjedhat kohore nuk janë flluska sapuni, që sa mbyllë e çel sytë tretën pa ditur se ku. Përkundrazi. Ato janë përgjegjësi, e cila gjithnjë troket me detyrim tek arsyeja dhe mendja e secilit prej nesh. Diçka të ngjashme, autori sikur thekshëm vë në spikamë tek poezia “Te kroi i Kalasë Ilire”: ***“Pak nga pak/Ky qytet/ Nëpër shkallët e trishtimit/Po zbret/ Buzë Lumëbardhit ku dehen myshqet/Fëmijët lozin një lojë arkaike/Te Kroi i Kalasë Ilire/Kanë dalë vashat/I mbushin shtambat/Me ujin e bardhë/Që ngrinë lotin në***

sy/Çunat si pa sherr gjuajnë me fjalë/ Xhelozinë e erës”.

Përveç kësaj, nganjëherë, krijuesi di të hy aq thellë në botën e vetë poetike, saqë, ose nuk di të dalë nga ajo, apo edhe e “humb” rrugën, dhe gjatë kësaj ecjeje sjellë edhe frymë të re të këndimit, apo një shkrirje të vetvetes në tërë atë ngarkesën shpirtërore që ka, dhe, po ashtu, edhe në atë etjen aq të madhe që ka për shtruarjen e vargut, për këndimin, krejt sikur duke pasur frikën se një ditë do të ikën fjalët, do të zvetënohet kujtimi, e atëherë mund të “çmendet” fjala e pathënë. E, të nesërmen mund të takohen eklipset e fjalëve!

Mirëpo, tek ky libër, tek **“Kur era teshtinë”**, hasim dhe bindemi në universin poetik dhe intelektual të poetit, i cili gjatë tërë këndimit është tejet i ndërgjegjshëm që të mos harrojë edhe më të voglin përjetim apo ndijim poetik që ai ka dëshirë të na ofrojë edhe si formulë jete, por edhe si copë leximi pedagogjik për kompletimin e intelektit, për të ditur, për ta kapur dhe për ta komentuar çdo këndim poetik. Në këtë aspekt, sikur na bëhet, se autori krijon, apo dëshiron të ndërtojë obelisk, në të cilin, përmes vargjeve përjetësohet, komentohet dhe lartësohet njeriu, toka, dheu e atdheu. Kjo veçanti, nuk ndodhë vetëm për hir të vetëdijesimit, por edhe për të ngelur përherë zgjuar për atë që është e shenjtë tek secili njeri. Ndoshta, këtij konstatimi i puthitet edhe këndimi poetik i autorit tek poezia “Guri i stralltë qohej peshë”: **“Sa herë që**

*ndizeshin mallet/Shndërroheshim/ Në flakadan
lirie/E nga gurët e atdheut/ Ndërtonim kala/...Më
pastaj/ Sërish ishim po ata burra/Që i rinovonim/
Shpirtrat e shkëmbinje/Pa i grithur fytyrat/Pa
asnjë pikë loti/ I vazhdonim ecjet/ Njëpër trupin e
një shekulli/I cili çdoherë/I përngjante njerikut
shpirtzi”!*

Poeti, duke prekur vetë çdo fjalë, duke peshuar
çdo mendim, shpeshherë përballet me vetminë, të
cilës di dhe ka forcë t’i përgjigjet, edhe pse
nganjëherë, krejt normal, si të gjithë, përmallohet, i
dhemb diçka: *“Herë qaj si zogjtë e pikëlluar/E
herë/ Fluturoj hapësirave/Deri sa zhbëhen
meteorët me bisht/Në zhgëndrrën e heshtjes”...*

Duke lexuar tutje këtë vepër, vërejmë se krijuesi, i
cili e di peshën e jetës dhe të rrugëtimit,
shpeshherë përmes vargjeve i frikohet lashtësisë
dhe harresës, duke vënë në spikamë mykun, si
simbol të harresës dhe i mosinteresimit, të
rrënojave dhe gjurmëve të saj, si dëshmi e peshës
së robërisë mbase edhe të shtypjeve jo vetëm fizike.
Të gjitha këto, në këtë vepër duken si në pasqyrë, e
cila reflekton edhe anën e prapme të saj,
respektivisht, të kohërave të shkuara, dhe u druan
atyre që do vijnë: *“Muret e mykura/ Me qindra vite
s’marrin frymë/Tavani nga lagështia i qullur/ Me
formë arkaike/...Këtu/ Në këtë vetmi/Çdo gjë nga
heshtja rri e mbërthyer/ Ku vetëm myshqet e
murrme/ I zë gjumë i trishtuar”!*

Dhe, poeti, gjatë vargëzimit, sikur shndërrohet edhe në pelegrin, i cili kërkon diçka edhe përtej kohe, përtej, fshehtësive dhe mjegullave, që e kanë shoqëruar njeriun e tij, mbase edhe vetë atë. Andaj, këtë, pothuaj fenomen, e hasim në çdo varg e poezi si zë apo këshillë, krejt njësoj. Andaj, pikërisht për këtë arsye, ky libër ka peshën e vështirimit dhe të analizës jo vetëm të vargut, jo vetëm të këndimit, jo vetëm të thellësive të metaforave dhe të mesazheve si pjesë të rëndomta të poezisë.

Në anën tjetër, autorin e vërejmë se si nëpër vargje, ndoshta kushtuar vetvetes, përbirohet si për birë gjilpërë për të rrëfyer për jetën, e cila asnjëherë nuk i ngjanë drejtëzës, por gjithnjë një vije lakadredh dhe me hije gjembash. Edhe kjo formë këndimit në “Kur era teshtinë”, dëshmon për zmadhimin e bebëzave të syrit për të depërtuar në fshehtësitë e shikimit, sepse, pranë njeriut, ka ngjarë e mund të ngjajë që të mbyllen portat që shpijnë drejtë dritës dhe lumturisë. Për këtë arsye, ndoshta edhe ditën ***“një flutur e kaltër/I ndizte qirinjtë e natës”...!***

Në këtë formë, pothuaj se frymojnë të gjitha apo shumë poezi në këtë libër, por ka edhe të tilla që begatohen me tharmin e mallit dhe të dhembjes për motet dhe vitet e shkuara mbase edhe të kohës së rinisë, të cilat, patjetër se kanë lënë gjurmë edhe tek autori, Adem Zaplluzha. Ka disa poezi të tjera, të cilat autori i shtron aq fuqishëm që ua dedikon më të dashurve, por që, ato reflektojnë më thellë dhe

kanë mesazh e kuptim shumëdimensional, siç është poezia “Je e vetmja shpresë”, në të cilën therë malli e dhembja për nënën. Por, ajo që vërshon për dashurinë ndaj nënës si madhështi, vërshon edhe për atdheun, si shenjtëri: **“...Nëno moj/Gjaku dhe fryma e atdheut tim/Ti e mbajte me xhelozi/Sa fortë e shtrëngove/ Në duart e tua të brishta/Zanafillën e jetës”!** Është një mesazh, i cili, po të analizohej mirë e mirë, nga ai do të dilte një roman ose i çuditshëm, ose, padyshim roman me peshën e historisë.

Por, poetin e ngufasin edhe shumë gjëra e dukuri të tjera, jo vetëm të një kohe të caktuar. Duke pasur parasysh, rëndësinë e dëshmisë historike dhe të respektit ndaj vendlindjes, atdheut, mbase edhe të kombit, poeti në këtë vepër na shpie “telasheve” për të analizuar edhe shumë gjëra, të cilat populli ynë moti i ka si “bashkish” pikërisht edhe nga vetvetja. Këtë këndim karakteristik e hasim tek poezia “Në Atdheun tim”: **“...Pakëz më ndryshe është qielli/I atdheut tim/Atje zogjtë kanë tjetër emër/Të vdekurit/ Respektohen më shumë se të gjallët”...!**

Dhe, ndoshta si sublimë e kësaj analize libri, del se autori, Adem Zaplluzha, gjerdanit të 106 veprave të tij, po ia shton edhe një vepër, pra librin “Kur era teshtinë”, që kësaj radhe, ndoshta duke e identifikuar më fuqishëm edhe poezinë si testament gjaku. Prandaj, kujtoj se ky shkrim e ka peshën e vetë kur themi se, autori na bën me dije se i tërë ky

bagazh krijimtarie reflekton mëvetësinë e krijuesit, kur ligjëron: ***“Në ëndrrën time/Zgjahem fillikat vetëm/Kur zgjahem/ Thellësisht e ndjej kafshimin e ëndrrës/Po që se dalë nga ëndrra ime/Do marr me vete/Kronikat e të gjitha netëve/Dhe si një deve karvanësh pafund/ Do kërkoj azil/Në shpirtin e dehur të oazës/Ngase s’dua të zgjahem më/Fillikat vetëm”...?!***

Dhe, krejt në fund. Libri **“Kur era teshtinë”**, padyshim se begaton edhe opusin krijues letrar të Adem Zaplluzhës, por edhe vlerat letrare kombëtare.

Pejë 10 prill, 2014

Sejdi BERISHA

Shkrimtar & Publicist

Ishte një tjetër lloj bryme
Cikli i parë

ME NE JANË DRURËT HALOR

Sonte duhet të pezullohen mëkatet
Nuk kemi kohë
Të ecim nëpër mjegull
Eja ulu këtu
Kjo sofër ka bukë për çdo kë

Do pimë nga një gotë nga kujtesa
Le të derdhen gjymat nëpër shpirtin e erës
Ky rrap është dëshmitar i zogjve
Që fluturuan tejpertejmes
Është pengu i një balade
Që ka zënë të zgjohet

Mbushe atë gjym miku im
Mbushe siç e mbushnim dikur
Në kohën e Adoleshencës

Do dehemi sonte si drurët e atdheut
Do pimë për shëndetin e lirisë
Do e qojmë dollinë e Parë
Pas dymijë vjetëve të amullisë

Nuk jemi vetëm
Me ne janë gjethet e njoma
Që askurrë nuk u fishkën
Nga trishtimet e krakëllimave

Me ne është
Edhe kjo natë lozonjare
Që dinë aq bukur të luaj
Një lojë përrallore të xixëllonjave

Me ne janë drurët halor
Nga shpirti i të cilëve
Si rrëshira buron
Kjo freski që zbret nga malet

BINTE EDHE NGA PAK SHI

Mbrëmë zuri të frynte
Një tjetër lloj ere
Ishte pak e ngurtë e më shumë e lëngtë
Era që i trazonte deri në skajshmëri
Gjethet e fishkur të plepave

I tërë qyteti kishte dalë nëpër rrugë
Njerëzit bënë sehir
Me rrënjët e zhveshura
Që qeshnin në syprinë

Lëviznin mjegullat në trajta të ngurta
Dridheshin qepenat e mbyllur
Thua se kishte hyrë makthi
Në shpirtin e njerëzve
Një frikë e tejdukshme
Derdhej në shtambat e mbushura me verë

Kalldrëmet i fshihnin shikimet e zymta
Binte edhe nga pak shi
Një lloj shiu
As i ngurtë as i lëngtë
I cili i thyente xhamat e brymtë të pemëve
Kur deri në asht zhvisheshin degët

2.

Mbrëmë frynte një erë e çmendur
Nëpër vetminë e rrugicave
Furtuna i ndiqte të lehurat e natës
I ndiqte rrënjët e pemëve
Nga çatitë e heshtjes
Pikonin format dyshimta të stinës

Mbrëmë po edhe sot
Nuk paskan të ndalur këto erëra
Po frynë nëpër lëkurën time të regjur
Si në dimrat e zeza
Po frynë erërat e liga në qytetin tim

NJË ZË ASNJANËS

Po thyhen degët
Po thyhen
Si kristalet e shpirtit duart prej mishi
Kjo melankoli e vjetër
Sonte paska zbritur nga gjethet
Dhe po dënes me ngashërim

Furtuna ka lëshuar spirancën
Në shpirtin e anijes
Nëpër thellësi detesh dëgjohen gjëmat
Dallgët dënesin si kalamajtë
Përmbytjet e anijeve
Akoma nuk kanë pushuar

Një zë i shtjerë
Por i trishtueshëm
Po i shkund gjethet e njoma të degëve
Dhe ato po bien në tokë
Si flamujt e pikëllimeve

Si fëmijët zuri era të dënesë
Nuk pushojnë as britmat nëpër lagje
Parmakët e dritareve gjumi i ka zënë
Kallkanëve të hershëm
Po u ngjajnë
Në syrin lozonjar të stinës

ISHTE NJË TJETËR LLOJ BRYME

Sytë e tua
Si dy dete në hapësirë
Pikojnë kristale të lëngshme
Kush e lëshoi spirancën e trishtimit
Në shpirtin tim të pafund

Kjo pafundësi e gjelbër
E hapësirës
Po bredh
Si njeriu i verbër nëpër galaktikë
Po bredh
Me një kërrabë të mishtë
Dora e cilës perëndeshë u dridh mbrëmë
Kur e rrufita gllënjken e përlotur

Ishte një tjetër lloj bryme
Pak e bardhë
E pak më shumë e murrme
Hingëllonte si shiu në binarët e trenit
Ikën udhëtarët e mëngjesit
Askush nuk mbeti
Në këtë stacion të vetmisë

NË NJË KEP TË GJELBËR

Më kujtohen ditët
Që sa ora bëheshin net
Kurse netët qanin si hutini
Mbi një degë të dyshimtë

Për çudi
Qante edhe sterra
Më kujtohen lotët e një mjellme
Kur e vajtonte syrin e kaltër të detit

Dunat në vend se të fundosen
Qoheshin si dallgët e Jonit të çmendur
Dhe binin me hukamë deti
Mbi anijet e fundosura

Në një kep të gjelbër
Dëgjohej një baladë e vjetër
Mbase këndonte deti
Fatin e shirave
Që te mjegullat shtereshin

NJË TJETËR DIELL

Mbi pergamenën e kujtesës
Pikojnë shirat
Vjeshta sivjet i ka pjekur frutat
Era kafshoi mollën në kopshtin e pritjes

Doli në dritë një shenjë dalluese
Sytë në shpirtin e detit
I ngjajnë asociacioneve memece
Varkat fundosen
Në gjumin e merimangës

Një kryq i verdhë kishte zënë myk
Ishte e qartë
Se duhet të presim
Një tjetër diell
Që diku nga frika
Është duke lindur

Një shi i imtë ra atë ditë
Ishte shi i ngurtë
Si në ndonjë përrallë të lashtë
U zbardhën flokët e përflakura të vetëtimave

NATA E ZEZË SONTE NUK BËZAN

Sonte qenka e dyshimtë kjo kohë
Për ku janë nisur trenat
Përse ndrydhë zërin
Me kaq trishtim
Ky vajë i binarëve
Si shelgjishtet e pikëlluara
Dënesin ethet

Jashtë mureve të kujtesës
Ka zënë myk trishtimi
Njerëzit enden rrugëve qorre
Asnjë dritë
Në fund të tunelit
Nata e zezë sonte nuk bëzan

Po ikin zogjtë
Atdheu do mbetet
Vetëm kërcunjve të prerë
Të kujt janë këto duar
Që ma kruajnë trurin e sëmurë
Nata korb sonte nuk bëzan

TE KROI I KALASË ILIRE

Pak nga pak
Ky qytet
Nëpër shkallët e trishtimit
Po zbret
Buzë Lumëbardhit ku dehen myshqet
Fëmijët lozin një lojë arkaike

Te Kroi i Kalasë Ilire
Kanë dalë vashat
I mbushin shtambat
Me ujin e bardhë
Që ngrinë lotin në sy
Çunat si pa sherr gjuajnë me fjalë
Xhelozinë e erës

Askush nuk e lodh kokën
Për këtë përditshmëri
Të zakonshme
Si qeshjet e dëlira të zanave
Gurgullojnë bucelat e drunjta

Lumëbardhi me gjysmë shikimi
Përcjellë buzëqeshjet e erës
Valët kanë dalë
Nga shtrati i përgjumur
Dhe i spërkasin gjokset
E paprekura të mjegullave

TË NJË TJETËR STINË

Kur i dëgjuam
Këlthitjet e pulëbardhave
Mjegullat rrinin mbi kiçin e anijes
Një mjellmë e zezë
Për herë të parë
Zuri të qante si një kërthi

Binte shi imcak dhe i zi
Në maja lisash rritej myku i verdhë
Vjeshta akoma ishte diku
Pas bjeshkëve
Gjethet sapo kishin zënë
Të zbresin në tokë

Bari i fishkur si asnjëherë më parë
Zverdhej nën hijet e pemëve
Era e lehtë i shkundte mollët
Edhe kujtimet e një tjetër stine
Që ishte nisur për t'i mbledhur frutat

Diçka e re po përgatitet
Një stinë pakës më ndryshe se kjo
Veç duket te lisat dhe vajton
Dyndjen e shirave të verdha

ÇFARË NUK PANË TË VERBËTIT

Nuk ditëm më shumë se ju
Por mbrëmë ne i zbrazëm
Të gjitha zbrazëtitë e etjes

I zbrazëm
Dhe ecëm drejtë një qëllimi
Që na priste
Te fundi i një fillimi

Të kujtohet
Ishte natë
Natë që nuk i përngjante
Netëve të tjera
Dolëm nga një boshllëk
Dhe papandehur hymë
Në shpirtin e vrarë të drurit

Koha ishte me ne
Na i shtroi të gjitha gjethet
Në prehrin e maleve

Retë na u bënë jorgan
Kur na mbuluan
Me dashurinë e të reshurave
Ne rilindëm
Nga një vdekje e ngurtë

Të nesërmen
U takuam me eklipset e fjalëve
Pamë edhe ngjyrat
E tejdukshme të hijeve
Si ndryshonin formën
E lëngtë të ujit

Çfarë nuk panë të verbëtit
Kur një meteor
Lëshoi spirancën në kërthizën e tokës

GURI I STRALLTË QOHEJ PESHË

Sa herë që e mbollëm
Tokën me gur
Ngushtoheshin arat tona

Damarët spërkasnin gjakun e dheut
Drurët halor
Qanin si fëmijët
Guri i stralltë qohej peshë

Ne u përngjanim zogjve
Të pavdekshëm
Ose lindnim nga vdekja

Sa herë që ndizeshin malet
Shndërroheshim
Në flakadan lirie
E nga gurët e atdheut
Ndërtonim kala

Më pastaj
Sërish ishim po ata burra
Që i rinovonim
Shpirtrat e shkëmbinjve
Pa i grithur fytyrat
Pa asnjë pikë loti
I vazhdonim ecjet

Nëpër trupin e një shekulli
I cili çdoherë
I përngjante njerikut shpirtzi

Prishtinë, 04 mars 2014

KUR HINGËLLOJNË MJEGULLAT

Ndoshta këto pak mjegulla
Thash ndoshta
Sepse mendova nëse i zë uria
Domosdo duhet të hingëllojnë
Si shirat e vonuara të vjeshtës

Unë nuk kam më kohë
Të ju tregoj kashelasha
Kur kaloi këndeje pari era lakurique
I vjeli të gjitha kujtimet
Dhe zbraz
Tërë ironinë e mbushur me vite

Ju ndoshta nuk dini
Ose s'doni të mësoni
Rrugën e të reshurave
Kur kthehen në atdhe
Të zhveshura deri në asht
Qajnë si lejlekët

Shirat nëpër lagjen e evgjitëve
Kalojnë vetëm atëherë
Kur qentë endacak
Lehin pas yjeve të vetmuar
Që bredhin si mushkonjat
Nëpër flokët e erës së trembur

MBI PIKAT E SHIUT

Kur jam i vetmuar
Fundosem në zërin e erës
Fundosem
Nëpër shpirtin e përkryer të megjullave

Herë qaj si zogjtë e pikëlluar
E herë
Fluturoj hapësirave
Derisa zhbëhen meteorët me bisht
Në zhgjëndrrën e heshtjes

Ka ditë kur ngjizëm
Me yjet endacak
Dhe me duart e mia prej ashti
Çmendurisht llamburiti
Nëpër çmendin e detit të trazuar

Kur i bashkoj flokët e shprishura
Me shpirtrat e përkryera të dallgëve
Ndjehem si mbreti në fronin imagjinar
Mbi flluskat e shiut
Ëndëroj mëngjesin e përgjumur

VETËM HESHTJA MORTORE

Po që se hynë në befasinë e shtëpisë
Ku s'ka zëra njerëzish
Më duket se fundosem
Në botën e ndonjë përralle të verbët

Asnjë dritare e hapur
Si mund të marrin frymë këtu
Lakuriqët e natës

Shtëpitë e këtij lloji
U përngjajnë muranave të kishave
As zog i vetmuar
Nuk fluturon mbi çatitë e mykura

Vetëm heshtja mortore
Si baladë e lashtë
Parakalon këndeje pari
Kalon si kolonat e dëshpëruara

Shikoj ikonat
Fytyrat e panjohura e të harruara
Duken të zbehta
Në heshtjet e kornizave

Muret e mykura
Me qindra vite s'marrin frymë
Tavani nga lagështia i qullur
Me formë arkaike

Këtu
Në këtë vetmi
Çdo gjë nga heshtja rri e mbërthyer
Ku vetëm myshqet e murrme
I zë gjumë i trishtuar

DERI TE ËNDRRA E JONË

Asnjëherë nuk mësuam

Ku fillon

E ku përfundon ëndrra

E duarve të erës

I deshëm anijet e verbëta

I deshëm

Si kukullat e gozhduara

Në imagjinatë

Me qindra vjet drite

U mësuam me pritjet e kota

Duart herë na u shndërruan në kallkan

E herë -herë

Flokëve të shthurura të erës i ngjanin

Edhe stinët u ndërruan në mendjet tona

Ecëm si drurët e dehur

Nga rrënjët e pjergullës

Nxorëm eliksirin e jetëgjatësisë

Dhe e kishim shumë vështirë

Mbi supe ta bartim

Peshën e hapave

Që iknin para nesh

Çdo gjë
Si gur mallkimi na dukej
Çdo mallkim ishte kryq
Më i rënd se kryqi i mishtë

E ne ecëm
Dhe akoma jemi duke ecur
Nëpër mjerimin e ëndrrës
E cila me shekuj po na ndjek

KUR VJEN KOHA

Kur vjen koha
Njeriu del nga gujava e vetë
Zog qielli bëhet
Fluturon hapësirave të paanë

Unë nuk i përkas atyre njerëzve
Që i besojnë ringjalljes
I dua fluturimet e zogjve
Po aq sa i dua
Edhe ato të njerëzve

Dal prej një ëndrre
Si meteori me bisht
Bredhi nëpër ëndrrat e tjera
Më pëlqejnë ikjet nga përditshmëria
Andaj u përngaj zogjve shtegtar

Kur afrohet dielli në perëndim
Nga lartësitë zbresin shikimet e hënës
Zbresin dhe përshëndesin turtujt
Që flenë
Nëpër degët e kujtesës së kronikëve

MBI VETMIN E NJË GURI

Meditoj mbi vetmin e një guri
Nuk di
Kujt i përngjajnë duart e mia
Furtuna e acartë
I kafshon dhembjet e tyre

Po bien gjethet
Nga të katër anët e stinëve
Janë nisur shirat
E po trokasin në mendjen time
Po trokasin
Nëpër hingëllimet e ditëve

Një dru i thyer te ullishtat e shkulura
Bisedon me rrënjët
Era nuk ndalet mes tregimeve
Frynë si e çmendur
Nëpër poret e zhuritura të lëkurës

Shirat rendin prej një çatie në tjetrën
Rendin edhe zogjtë mërgimtarë
Pas të reshurave
Një kohë e vranët te një kryq i kujtesës
Po i lanë duart
Me vesën e ngrirë të mëngjesit

LUMEMNJ TRISHTIMESH

Janë të pakuptimta këto poema
Sa herë që u fundosa
Në brendinë e metaforave
Lumenjtë e trishtimeve
Ishin të gatshëm t' mi përmbysin kujtimet

Kam parë edhe më herët
Përjetuar kam dënesje gurësh
Por rrjedha e këtij përroi të shterur
Asnjëherë
Nuk kaloi nëpër ëndrrën time

E njoh gërnetën
Më kujtohet vaji i saj me ngashërim
Kur qante të plepat
Kishte zë prej trishtimi
Sa që edhe zogjtë qanin në fluturim

PËRTEJ LUMIT TË ETJEVE

Mbrëmë mbi kalldrëmet e lagjes
Kishin zbritur yjet
Dhe bisedonin për stinët e shirave
Që këputeshin nga mjegullat

Edhe shumë mysafir të paftuar
Kishin ardhur
E tërë galaktika kundronte nga lartësitë
Brenda një poeme
Hynë jashtë tokësorët
Një zë i lashtë
Recitonte disa poema arkaike

Prej oxhaqeve të rrëzuara
Tym i bardhë gjarpëronte
Përtej lumit të etjeve
Shtrihej bardhësia e paepur
Era
Melodi të lashtë fërshëllente

PORTRETI IM

Portreti im

Nga një dorë e lodhur qenka skicuar

Era dridhej

Nën gjethet e këputura të pemëve

Kush e solli këtë kornizë

Këtu mes këtyre hijeve

Medet

Sa e thartë qenka qeshja e hënës

Një pasqyrë e lëngtë

Mbi dunat e një kujtese qante

Për herë të parë mjegullat

Po i krehin flokët e tyre kaçurrela

Sa afër qenka sonte sterra

E sa larg

Fundi i tunelit të paarritshëm

Mëngjesi si fjalë abstrakte

Qëndron varur në degën e kujtesës

ZOGJTË

Kemi disa lloje zogjsh
Prej atyre që fluturojnë
Dhe prej atyre
Që ecin me krih të ndukur

Sa herë që dolën nga gujava
Ranë si perënditë
Mbi baltën e përditshmërisë
Së Olimp

Zogj të egër dhe të verbër
Fluturojnë si mentë
Që shohin në errësirë
Vetëm pjesë të padukshme të jetës

NJË MI I BARDHË

Një mi i bardhë
Dhe i uritur
Si gardianët për gjak
Për çdo ditë ha kafjall me mua

Sa herë që e zë uria
Në ëndërr i kafshon
Këpucët e mia të shqyera
Dhe si ikonë më shikon nga qoshja

Çdo ditë më shikon
Me ata sy të vockël e të rrumbullakët
Që i përngjajnë rruzareve
Të skuqura nga turpi

Një mi i vogël e i bardhë
Kur është i uritur
Sa shumë i përngjan
Gardianëve të burgut të armikut

Prishtinë, 05 mars 2014

***Kur era teshtinë
Cikli i dytë***

KY DIMËR I GJATË

Nëpër shtigje dhish
Bora binte pareshtur
Mbi thinjat e lodhura të erës
Ishte dimër i acartë

Një pikturë e varur në mur
Qante dhe qeshte
Në mënyrë misterioze
Me heshtje tinëzare

Edhe pasqyra qeshte
Përballë tavolinës
Me pjata të palara
Çmendurisht loznin mushkonjat

Një kandër e verdhë
Në një qoshe
I ripërtypte kujtimet e ditës
Bora nuk pushonte së reshuri

Ky dimër i gjatë
Me një shall të leshtë
Po i numëron çastet e fundit

Pranvera doli si lulebora
Prej rrënjëve të një kujtese
Dhe po na përshëndet
Nga majat e plepave

KUR BIE SHI NË KËTO ANË

Nuk më shkonte ndërmend
Se si mund të vdesin këtu
Shirat e verdhë
Bari në lagjen tonë rritet shtatë pashë
Mbase fasules magjike i ngjanë

Kur bie shi në këto anë
Nëpër faltoret e qytetit
Njerëzit i harrojnë këpucët
Dalin zbathur e pa kapela
Mendojnë se nga shirat
Ndoshta u rriten flokët

Netëve të vona
Pasi prajnë të reshurat
I veshin palltot e zeza
Dhe si priftërinjtë e mesjetës
Bredhin rrugëve qorre

Bredhin me nga një kryq të drunjtë
I luten Hyjit të tyre pagan
Që nesër menatë
Mos t'i pengojë të reshurat
Sepse pemët në këto fusha
Mund të vdesin kur perëndon dielli

QANTE NJË URITH I HARRUAR

Kur i mbollëm trëndafilat
Kalonte pranvera e vonuar
Në gjoksin e gjelbër të hënës
Gjerdan i verdhë varej
Me rruzare të kristalta

Vareshin edhe ca pemë të thara
Të vjeshtës së vonuar
Që dukej si nuse e lëshuar
Pas natës së parë të martesës
Por
Ishte një stinë e lajthitur

Një amalgamë stinësh
Si mbretëresha pas abdikimit
Zbrite nga malet
Zbritnin edhe drurët e djegur
Nëpër qebaptoret e qytetit
Piqej suxhuku i një stine të harruar

ISHTE NJË NJERI I URTË

Nuk di se si dukej
As s'ishte i tejdukshëm
E as i dukshëm
Nuk i përngjante njeriut
Por as hije e dyshimtë nuk ishte

Si nëpër shpirtin e detit
Ecte mbi tokën e atdheut të imagjinuar
I përshëndete anijet
Edhe peshqit i shpëtonte
Kur mbyteshin në va

Më së shumti i pëlqenin
Ngjyrat e pemëve
Në çdo kafshim molle
Nga rrënjët e luleve
Shpërthente një gjëmë e paparë

Ishte njeri i urtë
Me dy pika loti në sy
Që nuk i përngjante asnjë njeriu
As mish e as asht
Ishte fryma e rrënjës së rrënjëve

FUNDI I PAFUND I GOTËS

Sonte si në ndonjë përrallë
Ajo hapi duart
Po ashtu hapi edhe shpirtin

Eci dy hapa pas
Dhe si e dehur u rrokullis
Deri në fund të gotës

I zbrazti disa funde
Dhe në fund
Nuk e arriti fundin

Ajo ishte e vetmja krijesë
Që i përngjante natës
Aty ku e zinte gjumi
Shtrihej mbi vrazhdësinë e sterrës

Nuk dihet se nga erdhi
As për ku ishte nisur
Hija e saj e shëmtuar

Por
Ajo përherë është në udhëtim
Zbret prej një gote të dehur
Dhe si kalin e egër
E shalon deri në mëngjes gotën tjetër

2.

Njëherë
Një gllënjë zuri të qeshte
Qeshej edhe ajo
Me zërin e pikëlluar të shiut

Mbi tavolinën e mëkatit
Derdhej vera e kuqe
Që muk i ngjante verës
Por as ujë nuk ishte

Në qenien e tymit të duhanit
Gjarpëronte vijë e hollë
Prej mjegulle

Ajo me gishtat e saj
Të nxirë nga nikotina
Për herë të fundit
Zuri të kërkonte
Fundin e pafund të gotës

I NDIZTE QIRINJTË E NATËS

Nëpër ajrin e dukshëm
Bredhin fjalët e padukshme
Një flutur e kaltër
I ndizte qirinjtë e natës

I hapi sytë
Më zmadhohen bebëzat
As me gishtat e mi të mishta
S'mund ta preki ajrin e mermertë
Në krahët e zogjve

Sërish i hapi sytë dhe mendjen
Pranë meje
Portat e mbyllura

Gishtat s'ndejnë prekjen e ajrit
Mbi rrashtën time
Pikojnë pika shiu

Nuk më mbeti fije shprese
Shpresoja se
Ajo vdes e fundit
Por jo
Ndodhi e kundërta

NGA SHPIRTI I GURËVE

Pas shpinës së malit
Teshtijnë korbat e bardhë
Një zë i mykur
Del nga gryka e tokës
Tmerrshëm oshtinë në prapavijë
Bregu i rrënuar i Lumëbardhit

Thanë se po vijnë
Por askush nuk i njihte ardhacakët
Binte shi i dyshimtë
Me stërkala të ngrira

Drini i lodhur lëshoi një gjëmë
Nga shpirti i gurëve
Doli një njeri mjekërbardhë

U step zëri i erës
U ngritën në këmbë varret
Dhe filluan të marshojnë
Si kardinalë të dehur

Varrtarët nuk i lëshuan nga dora
Daullet e kushtrimit
Ishin këta zëra të orëve të maleve
Që i dolën Zot atdheut

AUTOPORET

Nuk po më kujtohet
Athua ka ekzistuar kjo lagje
Ose lindi sot në imagjinatën time
Lindi ashtu siç lindi njerëzit
Me një ushtimë të zëshme

Ishte shkurti i një viti të largët
Bora kishte rënë deri në brez
Nga lufta dhe acari
Gjëmonin malet
Në një shtëpi në Prizren
Lindi një vaje i zëshëm

Shtatë dekada kaluan
Por zëri i atij viti edhe më me trishtim
Dëgjohe fushave
Ulërinë malet
Dënesin drurët me ngashërim
Dënesën edhe fëmijët që lindën pas tij

NJË ZANË E LIGË

Kur isha në gjumë
Erdhën njerëzit dhe trokitën
Në portat e ndryshkura
Trokiti edhe makthi

Disa net s'pushuan të trokiturat
Asgjë tjetër nuk dëgjohej
Vetëm zëri i lisit në mëhallë
Oshtinte në shpirtin e lumit të thatë

Kur nata zbriti te kisha
Urat veç i kishin shembur vërshimet
Si do të dalim matanë
Me këto kukëza të thyera

Këndesi i egër zgjonte mëngjesin
Një zanë e ligë
E kishte gurëzuar tërë qytetin
Heshtja e atij mëngjesi i ngjante gurit

Prishtinë, 06 mars 2014

KUR TESHTINË ERA

Si pafajësia e foshnjave
Meteorët
Galdojnë lartë në qiell
Sa herë ti kalon lagjes
Mbi çatitë ulet dielli

Kur teshtinë era
Ty të ngacmon kolla
Më trego moj vogëlushe
Kush t'i shkundi ato molla

ME QINDRA VJET DRITE

Mbylli gojën
Ia zë frymën frymës
Eci përtej të pamundurës
Te ullishtat më pret e papritura

Sërish një shi i çmendur po zbret
Nga kati i dytë
Si një kardinal i dehur
Lëvizin drurët e lagjes

Ky dimër
I cili kurrë verë nuk ishte
Për kafjall po i ha kallkanët
Një kovë kaherë e mbushur
Me pjalm trishtimesh
Po qan diku në kujtesë

Më duket se akoma nuk më janë
Shëruar ethet e verdha
Po dridhet i tërë trangu i pemës
Me qindra vjet drite
Ky mal po vuan nga lemza
Kallkanët akoma nuk po shkrihen
Në trupin e vrarë të amfiteatrit

POETËT

Sa më duken qesharak poetët
Kur i frikohen vdekjes
Si prej hijes së keqe
Asnjëherë nuk janë në gjendje
Të kuptojnë sesi vdesin
Nga disa herë në ditë

Herë vdesin si lisat
E herë si njerëzit kokëfortë
Por megjithatë
Në fund kthehen në atdhe

Poetët ecin jetojnë
Por vdesin vertikalisht
Aq larg mbërrin imagjinata e tyre
Sa që edhe të përgjumur
Një nga një
I prekin mendimet e yjeve

NË RRËNJËT E IMAGJINATËS

Përsëri jam në qytetin tim
Më pëlqejnë pamjet arkaike
Ku orë e çast
Bien shirat si perdet e teatrove

Një lumë derdhet tërmal
Kurse tjetri tatëpjetë
Kalaja me pamjen e saj hyjnore
I ngjan Perëndeshave të Olimp
Sot po duket më e bukur se nusja e ime

Si zogjtë e kujtesës
Fëmijët galdojnë kalldrëmeve
Qenkan rritur lagjet
Ose janë zvogëluar tej mase
Këpucët e qepenave
Këtu po ndodh diçka madhështore
Në gjumin e ullukëve

Përsëri dhe përsëri
Do të kthehem këtu
Ku zuri shtat adoleshenca
Ku për çdo ditë i përqafonim
Gjimnazistet dhe shëlgjet e njoma
Në rrënjët e imagjinatës

SONTE HËNA NË QIELL

Mes gjurmëve të erës
Piktori Kadri Kadriu
Kërkonte një fjalë prej drite
Mështekna mbante ndër sqetull
Portretin e saj të papërfunduar

Në qoshe të dhomës
Si foshnjat e përgjumura
Qeshin stërkalat e shirave

Vetëtimat
I shaluan kuajt e egër
Dhe pash më pash
I ranë qiellit të kuqërremtë

Sy i kaltër mbi tavolinë
Me xhelozë i përcjellë
Vetëvrasjet e fluturave
Mendja e kyçur e piktorit
Lëshon disa xixa fjalësh
Sonte hëna në qiell
I paska lënë të ndezur yjet

TROKET NË LOTIN E LULES

Nëpër rrugë
Vrapon një fëmijë sykaltër
Pastelet përzihen me ngjyrat e hirta
Një zë fëmije dëgjohej te
trëndafilat e zeza

Shiu i çmendur
Troket në xhamat e mendjes
Afër stacionit të trenave era kurdis
Orën e vjetër të kishës

Sërish shi i paçjerrë
Çmendurisht
Troket në lotin e lules
Sa çelë e mbyllë sytë
Vjeshta sërish kthehet të pemët

Dhe ikin dallëndyshet nga telat e lagjes
Largohen me shirat
Që i ndryshojnë itineraret
Bien në hapësirat e paanë
Fshihen nëpër xhepat e vogëlushëve sykaltër

SI ZOGJTË E EGËR

Sonte po bie nga pak shi
Si devetë e sëmura ecin fjalët
Në shpirtin e përflakur të shkretëtirës
Ngordhin breshkat e murrme

Një kaktus i verdhë
Rri përkulur deri në tokë
Me trishtimin e oazës së shterur
Era i lanë duart
Dhelpra e shkretëtirës flenë me etjen

Nga sytë e kaltër të rërës
Depërton dielli
Depërton deri në asgjësimin e dunave
Një këngë të brishtë këndojnë lejlekët
Për herë të dytë ringjallet sfinksi

Sërish sonte paskan çelur kaktuset
Si zogjtë e egër
Po dynden të reshurat
Shirat e ngurtë u përngjajnë lejlekëve
Deveja me dy gunga
Për herë të parë shijoi
Ngjyrën e përflakur të dielli

NETËT QË U PËRNGJAJNË GJARPINJVE

Kur janë të zbrazëta netët
Ne udhëtojmë deri në asgjësimin
E yjeve të verbët
Udhëtojmë me frikën
Të cilën askujt nuk ia tregojmë
As vetvetes

Ecim nëpër shteg dhish të egra
Bisedojmë me siluetën e frikës
Kah e panjohura i zgjasim duart
Dhe të frikësuar takohemi me ëndrrat tona

Ngjanë që i humbim rrugët
Nën dritat e kyçura të hënës
Prekim lagështinë e ajrit të përgjumur

Tërë trishtim
Zgjohen netët ballkanike
Netët që u përngjajnë gjarpinjve
Kur i krehin flokët e urrejtjes

NËSE KENI NEVOJË

Nëse keni nevojë
Për ndonjë rastësi
Pritni përballë erës
Pritni aty
Ku fryjnë furtunat me të çmendura
Të netëve ballkanike

Këtu
Në çdo kohë
Ndryshojnë flamujt e urrejtjeve
Nëpër xhepat
E secilit prej këtyre udhëtarëve
Fshihen hartat
E grimcuara nga kohërat

Nëse keni nevojë
Për ndonjë ngjarje fantazmagorike
Shkoni deri te varret
Mos nguroni pyetni kryqet
Dhe lotët e mjegullave
Që e kanë qullur me shekuj
Dheun e këtyre baladave

FILLIKAT VETËM

Në ëndrrën time
Zgjahem fillikat vetëm
I përngjaj merimangës së zezë
E cila thurë
Me pasion të paparë
Shpirtin e vet lakmues

Kur zgjahem
Kam një dukje të çoroditur
Thellësisht e ndjej kafshimin e ëndrrës
Tmerrohem për herë të parë
Kur në thellësinë e pasqyrës
Dallos siluetën time
Në sytë e dikujt tjetër

Po që se dalë nga ëndrra ime
Do marr me vete
Kronikat e të gjitha netëve
Dhe si një deve karvanësh pafund
Do kërkoj azil
Në shpirtin e dehur të oazës
Ngase s'dua të zgjahem më
Fillikat vetëm

Prishtinë, 07 mars 2014

NGA MURI I KUJTESËS

Pasi që abdikuan perëndit
Përsëri filluam nga e para
Mbase ishte hera e fundit atë ditë
Që binte shi
Mbi qepenat e kalbura qanin bubuzhelët

Ajri i ngarkuar me kohërat
Dëneste mes gishtave të erës
Nga muri i kujtesës
Zbritën baladat
Dhe filluan të shemben
Si idhujt pagan

Binin një nga një
Binin si kokrrat e misrit të kalbur
Nga kundërmimi i rënd
I ajrit të ndryshkur
Ndaheshin në dysh shpirtrat e sfinksave

Zog i bardhë
Ndoshta ishte i fundit në ato çaste
Që mbeti pengu i gjallë
I një tregimi
Që nuk i dihej fillimi e as mbarimi

TË KUJT JANË KËTO PRANGA

Një grusht i zi
Po më mbështjellë
Si një kryq i harruar

Si t'i gjej shtigjet e humbura
Nëpër xhepat e zbrazët
Kjo natë e gjatë
Nuk ndalet në asnjë stacion

Shikoj përtej xhamave të errëta
Sot askush nuk kalon zbathur
Nëpër ëndrrën time
Kjo baltë
Që me kaq vrull po bie nga qielli
Athua vallë ishte dikur në tokë
Pjesa e shpirti të saj të përbaltur

Po më mërdhin duart në këtë shkretëtirë
Edhe frymëmarrje e devesë me gunga
Për së tepërmi po më pengon
Të kujt janë këto pranga
Që po më lidhin
Për ëndrrën që s'guxoja asnjëherë
Ta shoh në zhgjëndërr

VASHAT SYBAJAME

Duart e erës ledhatojnë
Syrin tim të djathtë
Mbi një këmbë të tavolinës së drurit
Paraqitet portreti i shtrembëruar i lisit
Te dritaret me xhama të thyera
Rri një zog i vetmuar

Jashtë mureve të larta
Në paradhomën e mjegullave
Qeshin pemët e ngrira
Këto pamje surrealistike
Paraqiten vetëm në vjeshtë
Kur ikin zogjtë shtegtarë

Nën kurorat e pemëve frutore
Shtrohen çarçafët e shqyer
Era shkund pjalmin e mollëve
Tej gardhit të shthurur
Gurgullojnë qeshjet
Vashat sybajame i shkundin stinët

PABESIA

Nën peshën e një arabaje
Rënkon
Trishtueshëm rënkon udha Via Egnatia
Nga goja e dyshimtë e buajve
Del një shtëllungë avulli që i shkrinë
kujtimet

Si nëpër një ëndërr kalojnë udhëve
Qerret e lodhura të stinës
Medet
Nuk pushojnë as lehjet e jeniçerëve
Nata sterrë bie në dy gjunjë

Kokën e kujt po e dërgojnë sonte
Në kamaren e ndërgjegjes
Udhë e gjatë para buajve
Shtrihet deri në palcën e Azisë
Si pulëbardhat qajnë mështeknat e kuqe

Ende natë
Nën kërcitjet e rrotave
Dëgjohen britmat e njerëzve
Nga kuverta e trishtimit fluturojnë mendjet
E zeza dhe ato të bardha
Kur dëgjohen vajet e mjegullave
Pabesia si një nuse e turpshme e ulë kokën

PO MË MËRDHINË SHPIRTI

Kishin kaluar kohët e mira
Edhe ato të liga
Ende në mua paska mbetur pak dimër
Ku t'i mbështes duart e ngrira

Po më mërdhinë shpirti
Ajo pranverë që ishte në mua
Kaloj shkarazi nëpër udhët e zeza
Dhe kurrë më nuk çelën zambakët

Ty nuk të lodhnin problemet e mia
Nuk qaje kokë për asnjë tregim të harruar
E jetoje jetën tënde
Ndaras me problemet e të tjerëve

Akoma sot rri me vetminë time
Mëllaga e kuqe sivjet nuk çeli lule
U fishkën zambakët në qytetin e Lidhjes
Drini i Bardhë nuk i ndalë britmat

SI NGA GUJAVA E VESË

Shtrydha një gjeth
Nga shpirt i tij delikt i nxora
Të gjitha pranverat
I lexova edhe kronikat e fshehura

Si nga gujava e vesë
Njerëzit shpërthyen nga parzma e tokës
Secili prej tyre
Barte nën sqetull problemin e vetë

Gjethi poeti dhe trangu
Nuk ishin në gjendje t'i fshehin buzëqeshjet
Si nga baladat e vjetra dolën në dritë
Pulëbardhat e atdheut tim
VARRTARËT MBRËMË BËNË
VETËVRASJE

Hymë nëpër shpirtin e pyjeve
Drurët na shikojnë habitshëm
Sikur të ishim të huaj
Era depërton nëpër brinjët e degëve
Bari i fishkur i frikohet sëpatës

Disa turtuj vuajnë nga melankolia
Vjeshta me tërë pasionin e saj delikat
I shkund gjethet
Pikëpyetje e madhe në fund të rrënjëve
Bisedon me lagështinë
Nën çadrat ngrehura enkas për shiun
Binte një tjetër shi i mërzitshëm

Druaj se sonte do të përjetojmë
Ringjallje të paparë mëkatesh
Mbi varrin e gjyshit tim
Po qeshin me të madhe
Rrasat e verdha dhe mermerët e kuq

Qefin i zbardhur nga koha
Rri mbi një dunë si flamuri melankolik
Varrtarët mbrëmë bënë vetëvrasje
Mbase respektuan deri në fund
Amanetin e një endacaku

ISHTE E SHURDHËT SI NATA

Ky pasion yt i sëmurë
Për një trëndafil të ngurtë
Po i shkulë
Të gjitha rrënjët e shpresave

Përrallat për lulet e kristalta
Mes gishtërinjve
Edhe për moshën e adoleshencës
Duken tepër qesharake

As ti vetë nuk u beson
Kërkesave tua të marra
Atëherë çfarë kërkon prej meje
Kur fare mirë e di se s'mund të jap asgjë

Por kokëfortësia e jote
Ishte e shurdhët si nata
Thua se i folja drurit të verbër
Ti asgjë nuk kuptove
Ose s'deshe të më kuptosh

NGA KJO STERRË PREJ MJEGULLE

Sonte dola të shëtis si era
I mbylla sytë
Dhe u futa në shpirtin e mjegullave
Nga larg diku
Më vinin ca britma të shthurura

Errësira ka hapur
Gojën dhe si qeni i egër i përpinë
Buzëqeshjet e shirave
Që sapo u mbytën nga mjegullat

Edhe më tej
I zgjata duart e lodhura
Një yll i vetmuar
Kundronte nga qielli

Kudo boshllëk i padëgjuar
Në daç hapi ose mbylli sytë o poet
Nga kjo sterrë prej mjegulle
S'mund të ikësh askund

TË VDEKURVE NUK U DJERSITEN KËMBËT

Nuk kemi nevojë
Për shumë palë çorape
Sepse të vdekurve asnjëherë
Nuk u djersiten këmbët

Mjafton një brushë prej plastike
Për pastrimin e ndërgjegjes
Dhe një sapunë ekstra
Për larjen e fytyrës dhe të duarve

Prishtinë, 08 mars 2014

Të kujt janë këto duar
Cikli i tretë

KAH PO ECIM

Do të mbaj në dorë daltën e skulptorit
Dhe një lule mimoze
Do i bie gurit
Do i bie me tërë urrejtjen

Orteku i gurëve të murrmë
Si në ëndërr
Zuri të rrokullisej

Nga majat e thepisura
Një çekiç i uruar si nga përrallat
Doli nga nëntoka

Doli dhe në çastin e fundit
Pak para perëndimit të ditës
I dha shpirt gurit
Që vdiste nga mos durimi

Të nesërmen
Nga guri lindi njeriu i së nesërmes
Lindën edhe pikëpyetjet
Kah po ecën njerëzimi
Nëpër këtë udhë të paudhë

TASH E TUTJE

Po që se kemi kohë
Do i rimarrim kukullat e leckosura
Në këtë vitrinë
Do të ketë vend edhe për hijet

E nesërmja na duket si nusja
Me padurim presim
Ardhjen e krushqve
Nëpër shëtitorët e qytetit
Kanë zënë fill të mbinë zambakët

Një lule e bardhë si dëbora
Ka hyrë në flokët e saja kaçurrela
Dhe thurë legjendën
Për zanën e bardhë
Që e mëkoi Mujin dhe Halilin

Tash e tutje kjo është e vetmja mënyrë
Që mund të ecim kështu
Këtu më s'do të ketë dimër
I lëmë pas shpine tragjeditë
Dhe domosdo duhet të jetojmë
Si njerëzit e së nesërmes

JE E VETMJA SHPRESË

Nëno moj
Gjaku dhe fryma e atdheut tim
Ti e mbajte me xheloz
Sa fortë e shtrëngove
Në duart e tua të brishta
Zanafillën e jetës

Je e vetmja shpresë
E shpresës
Ajo dritë e hyjit
Që kurrë nuk shkyçet në errësirë

Nga barku i yt i shenjtë
Shpërthyen lulet dhe tufanet
Pak më vonë lindën dragonjtë
Nëno moj
Nënë e shpresës

Ti je kombi dhe atdheu
Ti je çdo gjë
Nga e cila fillon jeta

Nëno moj fjalë e shenjtë
Nëno moj
Shpirti i bekuar i zanafillës...

LULE MOJ

Desha vetëm pak
Të ja ledhatoj flokët e lules së dhunuar
Por druajta pamasë
Pamasë druajta
Mos të ia prishi madhështinë e erës

Mbi shtatin e saj të brishtë
Përfjetoi ingranazhet e fantazmave
Lulja e këputur
Qysh në rinin e hershme
Mbeti vetëm me kujtime të hidhura
Nga një pasion i sëmurë

Lule moj lule
Më lejo t'i ledhatoj flokët e erës
Më lejo të bëj
Që t'i harrosh trishtimet
Ti je një frymë delikate e pafajshme
Që të lëndoi një i sëmurë psikik

SE PËRNDRYSHE

E di
Këtë e kuptova vonë
Se juve nuk ju interesojnë
Ëndrrat e të vdekurve
Jetoni si kërmijtë
Mbi shpirtin e drurëve

Dhe sërish përjargen e quani ekzistencë
Kundërmimi i së cilës
Po ju hynë në shpirt si fryma e lig
Nëpër vrimat e hundës
E ju ecni
Hapagjatas përtej shikimit të juaj

Për të mbërri deri te udhëkryqi
I duhur
Nuk mjafton vetëm zvarritja
Por duhet të keni edhe flatra zogjsh

NË ATDHEUN TIM

Pakëz më ndryshe është qielli
I atdheut tim
Atje zogjtë kanë tjetër emër
Të vdekurit
Respektohen më shumë se të gjallët

Atje përtej atyre mjegullave
Edhe zogjtë prej argjile
Dinë të këndojnë
Pëllumbat e bardhë asnjëherë
S'fluturojnë pa shpresë

Rrugët e as shëtitorët
Nuk dinë të mërrolen kur bie shi
Më shumë se çdo gjë
Njerëzit e duan
Ekzistencën e kalldrëmeve

Në atdheun tim
Çdo bimë ndryshe merr frymë
Lulet kanë me dhjeta emra
Dhe asnjëherë nuk vdesin
Nga mungesa mangët e dashurisë

IDIL

Në çdo kohë të ditës
Era përftonte nëpër degë
Zogjtë kuvendonin
Në maje të çatisë

Nuk di a ishe ti
Mbase ishin hapat e drurëve
Që i ngjanin
Ëndrrës së fëmijërisë

Një bletë e veshur
Me fustanin e natyrës
Prej lules në lule
Thithte nektar

Dielli ishte shtrirë
Në kopshtin e mollëve
Flinte si foshnja
Ëndërronte mbi bar

KUR VDESIN MERIMANGAT

I hapi ose mbyllen kapakët
E dritareve
Dimri sërish s'del nga dhoma

Qirinjtë në shandanët neoklasik
Shumë pak po i ndriçojnë
Skutat e kujtesës

Pamjet e trishtuara
Bashkë me copat e gazetave
Shtrihen nëpër dyshtemenë e dhomës

Një acar i fortë
Çmendurisht bisedon me kallkanët
Te plepat e prerë
Dimri është ulur këmbëkryq

Në këtë fshat
As delet nuk blegërojnë
Si në atdheun tim

SI ECJET E KUAJVE TË VERBËR

Kur u largove
Asgjë nuk mbeti në shtratin e zbrazët
Vetëm britmë e përhitur
Ngjashëm me fantazmën e Hamletit
Iu bashkua vetmisë së mureve kallkan

Nga acari po më ngrihen duart
Si ecjet e kuajve të verbër
Trokasin dhëmbët e drurëve
Netët në këtë dhomë të ftohtë
Janë të gjata
U përngjajnë atyre të mërgimtarëve

M'i mbulo trishtimet të lutem
M'i mbulo
Se do çmendem si lumenjtë kur vërshojnë
Kjo natë e zbrazët nga çdo gjë njerëzore
Po më kafshon si luani i tërbuar
Gladiatorin e plagosur

Kur u largove u ngjiza me heshtjen e gurit
Flokët e mi pikonin si lagështia
Nga shpirti i trishtuar i pritjes
Pikonte i tërë mos durimi i jetës
Lotët e çarçafëve mbyteshin në vetmi

ËNDRRAT E MIA TË ADOLESHENCËS

Nëse shkoj nga qyteti im
Do marr me vete
Të gjitha ëndrrat e zjarminë
Dhe fëmijërinë time

Askund nuk mund të largohem
Me shpirt të boshatisur
Do i marr ato pjesë të adoleshencës
Që vetëm mua më përkitnin

Kudo që të shkoj
Dua që imagjinatën time
Të mos ia lë peng askujt
Ajo është vetëm ëndrra ime
E ëndrrat e mia
Janë shpirtra zogjsh
Që më kanë trokitur në kokë

Më kujtohen kohërat e kaluara
Të ëmbla dhe të hidhura kanë qenë
Por që më përkojnë vetëm mua
Ëndrrat e mia...

KA KOHË QË ERA TROKET

Ka kohë që era troket
Pareshtur troket
Në dritaret pa xham

Jashtë si një dem i tërbuar
Murrlani pëllet
E shpirti im
Ka mbetur pa derman

Mbi çatinë e rrënuar
Fill ka zënë vend stuhia
Me britma djajsh ulërinë nata

Ka kohë
Që është çmendur kjo botë
Krakëllimat e çafkave
S'pushojnë mbi kulm

Unë thërras të përgjëroj kot
Si peshkvja e zezë
Gjaku po më shkon shkulm

TESTAMENTI I GJAKUT TIM

I hapi dritaret
Dhe ia lë peng erës
Testamentin e gjakut tim

Si në zhgjëndërr
Ngjizëm me pikat e shiut
Pastaj i shaloj vetëtimat
U përngjaj kalorësve të çmendur

Prej mjegullave klandestin
I huazoj flatrat e shpendëve të egër
Dhe fluturoj
Përtej mundësisë së imagjinatës

Netëve të përgjumura
Ua vë frerin
Dhe me mëgojëza të arta
Duke i shaluar kuajt e egër të rrufeve
Shëtisë dynjanë

Të shtatë qiejt e çmendur
I kalëroj me një vrap pele
Me ëndrrën time të patredhur
U afrohem
Perëndive të mi pagan

KOPSHTI ME LULE

I tërë trupi i saj
Është një kopsht me lule
Ka aromë borziloku
Me shije trëndafili

Po sa i çel sytë e kaltër
Si foshnja buzëqesh qielli
Shikoj lartë galaktikën
Trupi i saj lëshon rreze dielli

Ka aromë pranvere
S'kundërmon nikotinë
Një bahçe me lule
Çelë në shpirtin tim

Prishtinë, 09 mars 2014

TI DHE UNË

Ti i shkyç
Kurse unë i kyçi
Ëndrrat e yjeve
Kështu nata lozonjare
Loz me bishtin e erës

Unë i lë të ndezur zjarret
Në shpirtrat e xixëllonjave
Ti sërish i shuan
Etjet e pambaruara
Hëna lakuriqe i mbulon sytë

Krah më krah
Hapi kapakët e mbyllur të syve
Asgjë s'shoh përtej hundës
Sterrën e pamëshirshme
Veç e ka zënë gjumi

MARRIN FRYMË SI GJETHET

Njerëzit nuk kuptojnë
Ose nuk duan të kuptojnë
Se si në lagjen tonë
Rriten drurët

Shelgu i pikëlluar
Për çdo mëngjes
Kalon me syze të errëta
Thonë se
Gjatë luftës së Dytë Botërore
I ka mbetur syri i djathtë peng
Diku në fushat e Polonisë

Drurët dhe njerëzit
Sa shumë i përngjajnë
Njëri-tjetrit

Marrin frymë si gjethet
Jetojnë prej një dite
Në tjetrën ditë
Jetojnë duke ëndërruar
Një jetë pakëz më ndryshe se kjo

SHËNIME BIOGRAFIKE PËR AUTORIN

Adem Zaplluzha u lind në Prizren, më 1943. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Një kohë punoi si mësues në fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë, punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret kryesisht me poezi që nga mosha e fëmijërisë. Rugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë të cilën e botoi në revistën “Pionieri”, më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës bashkë me shokët e punës dhe penës themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në Kuadër të punës së këtij grupi letrar qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetatat e kohës që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Mureshan. Është prezantuar në *Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990*, nga Hasan Hasani, në *Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 - 1995* nga Odhise K. Grillo, si dhe në

librin *Portrete Shkrimtarësh* nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002 Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

1. **“Puthje”, poezi**, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. **“Ecjet e viteve të mëdha”, poezi**, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. **“Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë**, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. **“Muret”, poezi**, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997.
5. **“Morfologjia e dhembjes”, poezi**, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. **“Ai vjen nesër”, poezi**, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. **“Letër nga mërgimi”, poezi**, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. **“Letër nga mërgimi 2 “ poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. **“Udhëndarja”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2008
10. **“Thirrje e gjakut”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. **“Asgjë sikur molla”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. **“Vesa në lotin tim”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. **“Puthja e gozhduar”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
14. **“Kashelasha në vargje”, poezi për fëmijë**, “Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. **“Pema e bekuar”, E përkthyer**, Rumani, 2010.

16. “Bajraktarët e vatanit”, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.
17. **“Hijet e ndryshkura”**, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
- 18.**”Stuhi në Kutulishte”**, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
19. **“Posa ikte nata”**, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot,2010.
20. **“Loja e myshqeve”**, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
21. **”Lumëbardhi dhe gjëma”**, poezi,”Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
22. **“Metafora e heshtjes”**, poezi, “Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
23. **”Hyji në Prekaz”**, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot,2010.
24. **”Sinorët e hinore”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot 2010
25. **”Don Kishoti dhe Rosinanti”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
- 26.**”Zjarri i dashurisë”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
27. **”Kur likenet vallëzojnë”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
28. **“Ditari në vargje”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
29. **“Tingujt që nuk përfundojnë”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2010.
30. **“Shtegu i mallit”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
31. **”Korniza e thyer”**,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, -Kastriot, 2010

32. **“Zgjimi i gjëmës”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtareve-Kastriot, 2010
33. **“Vallja mistike”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2010
34. **”Merre kodin”**, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve Kastriot, 2011
35. **“ Letër atdheut”** poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
36. **“ Tejdukshmëria e shiut”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
37. **“ Përtej teje”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
38. **“Sa afër e sa larg”** , poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2011
39. **“Vallja e zanoreve”**, Poezi , Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
40. **“Ikja e eshtrave”**, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
41. **”Kalorësit e mjegullave”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2012
42. **“Hingëllimat e shiut”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot 2012
43. **“Kur pemët i ndërrojnë këmishët”**. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
44. **“Mirëmëngjes Imzot”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
45. **“Kafshimi i mikut”**, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
46. **“Atje tej maleve”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot-2012
47. **“Heshtja që del në shesh,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot -2012

48. **“Portat e shpresës”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot-2012
49. **“Në dhomën time gjysmë të errët”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
50. **“Kinse Lojë Shahu”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
51. **“ Për çdo dekadë nga një baladë “**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
52. **“Fusha e mëllenjave”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
53. **“E kujt është kjo vetmi”**, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
54. **“Mos pyet për adresën e lumit”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
55. **“ Stoli në parkun vjetër”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
56. **“Urori i stralltë”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
57. **“Po të mos ishte fjala”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot,2012
58. **“Thyerja e urave”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
59. **“ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
60. **“ Në flokët e dëborës”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
61. **“Një grusht nostalgji”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
62. **“ Kur filluan të flasin njerëzit”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
63. **“Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot,2012

64. **“Lisi në rrënjët e veta”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot 2012
65. **“Eca ecëm dhe do ecim”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
66. **“Fëmijët e erës”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot 2012
67. **“Çast në fund të stinës”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot-2012
68. **“Si të flas me drurët”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
69. **“Më pëlqejnë mendimet e tua”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
70. **“Andej dhe këndej kohës”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
71. **“Zëri i heshtjes”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
72. **“Kush i lexoi letrat prej erës”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
73. **“Fluturimi i korbave në netët pa hënë”**, prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
74. **“Koha e ime dhe koha e jote”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot , 2012
75. **“Diku te një baladë”**, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
76. **“Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”**,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
- 77 **“Ky def prej hëne”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 78.**“Pyesni zogjtë në ikje ”**,Poezi , Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot 2013
- 79 **“Fërfërimë gjethesh”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013

80. **“Refrene yjesh”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
81. **“Te delta e mjellmave”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
82. **“Rinjohja”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
83. **“Diku në fund të një fillimi”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
84. **“Makthi i hijes”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”Kastriot, 2013
85. **“Një zog prej uji”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot
86. **“Asnjë fjalë nuk frymon”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014-
87. **“Daullet e një nate”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot 2014
88. **“Syte e gurtë të erës”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
89. **“Kur dehen perënditë”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
90. **“Fjetëm njëqind shekuj”**Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot , 2014
91. **“Krakëllimat e natës”**,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
92. **“Ndjekësit e enigmave”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
93. **“Atdheu i paçmuar”**Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
94. **“Psalm i harruar ”**,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”Kastriot 2014

95. **”Për kë po bie moj kambanë”**, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
96. **“Mbi flokët e ullukëve”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
97. **“Menatë vijinë lejlekë”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. **“Loti i gotës së dehur”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. **” Stina asnjënëse”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. **“Dëneste bashkë me erën”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. **“Druri i pikëlluar”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
102. **“ Një grusht dashuri”** , poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
103. **“Lëreni zërin tim”** , poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
104. **“Shi në qytetin tim”** , poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
105. **“Si trenat e verbër ”** , poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
106. **“Zjarri i malli tim ”** , poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
107. **“Kur teshtinë era ”** , poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014

PËRMBAJTJA

Ishte një tjetër lloj bryme - Cikli i parë	15
Me ne janë drurët halor	17
Binte edhe shi nga pak	19
2.	20
Një zë asnjansës	21
Ishte një tjetër lloj bryme	22
Mbi një kep të gjelbër	23
Një tjetër diell	24
Nata e zezë sonte nuk bëzan	25
Te kroi i Kalasë Ilire	26
Një tjetër stinë	27
Çfarë nuk panë të verbëtit	28
Guri i stralltë të qohej peshë	30
Kur hingëllojnë mjegullat	32
Mbi pikat e shiut	33
Vetëm heshtja mortore	34
Deri te ëndrra e jonë	36
Kur vjen koha	38
Mbi vetmin e një guri	39
Lumenj trishtimesh	40
Përtej lumit të etjeve	41
Portreti im	42
Zogjtë	43
Një mi i bardhë	44
Kur teshtinë era - Cikli i dytë	45
Ky dimër i gjatë	47
Kur bie shi në këto anë	49
Qante një urith i harruar	50
Ishte një njeri i urtë	51
Fundi i pafund i gotës	52

2.	53
I ndizte qirinjtë e natës	55
Nga shpirti i gurëve	55
Autoportret	56
Një zanë e ligë	57
Kur teshtinë era	58
Me qindra vjet drite	59
Poetët	60
Një rrënjët e imagjinatës	61
Sonte hëna në qiell	62
Troket në lotin e lules	63
Si zogjtë e egër	64
Netët që u përngjajnë gjarpinjve	65
Nëse keni nevojë	66
Fillikat vetëm	67
Nga muri i kujtesës	68
Të kujt janë këto pranga	69
Vashat sy bajame	70
Pabesia	71
Po më mërdhin shpirti	72
Si nga gujava e vesë	73
Ishte e shurdhët si stina	75
Nga kjo sterrë prej mjegulle	76
Të vdekurve nuk u djersiten këmbët	77
Të kujt janë këto duar - Cikli i tretë	79
Kah po ecim	81
Tash e tutje	82
Je e vetmja shpresë	83
Lule moj	84
Se përndryshe	85
Në atdheun tim	86
Idil	87

Kur vdesin merimangat	88
Si ecjet e kuajve të verbër	89
Të kujt janë këto duar	90
Ëndrrat e mia të adoleshencës	91
Ka kohë që era troket	92
Perëndive të mi pagan	93
Kopshti me lule	93
Ti dhe unë	94
Marrin frymë si gjethet	95

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Kur era teshtinë / Adem Zaplluzha. - Kastriot :
Shtëpia botuese “ Fahri Fazliu”, 2014. - 108 f. ; 21
cm.

Shënime biografike për autorin : f. 97-105

ISBN 978-9951-664-12-7